

Geboren Onschuld - A.D. 811

Verhaal van de Maand December 2011

Drie volle jaren had het Pater Innocentius gekost om 'zijn' schaapskudde ook maar enigszins van haar dwaalspoor af te krijgen en te wenden in de richting van de

kleine Sint Liudger-kerk in het centrum van Etstolermond.

Zijn illustere voorganger naar wie het kerkje was genoemd kon trots op hem zijn. Hij had gezweet, gezwoegd, geketterd en gevloekt. Hij had zelfs de euvele moed moeten opbrengen om 's nachts bij volle maan als het halve dorp haar heidense dansen danste onder de eeuwenoude eikenboom aan de rand van het moeras, de veiligheid van de moederkerk te verlaten en deze ketterse ceremonie voor eens en voor altijd uiteen te drijven. Als een vlees geworden Laatste Oordeel was hij achter de boom te voorschijn gesprongen, de armen ten hemel gestrekt en keer op keer luidkeels het "vade retro, satane!" brullend. Tientallen fakkels waren in een vurige regen ten onder gegaan, vertrapt onder de vluchtende voeten van dorpsbewoners. Innocentius zelf was zich een hoedje geschrokken toen een grote wolk voor de maan hem beroofde van het laatste licht in de duisternis. Maar desalniettemin hij had succes gehad. Druppelsgewijs was na die nacht zijn kudde in aantal toegenomen. Toegegeven hij had nog diverse keren nadien de halfgelovigen onder nachtelijke eikenboom moeten verjagen. En toch.. en toch... en toch...

Pater Innocentius voelde zich inmiddels een redelijk voldaan mens en dienaar van de kerk. Hij stond in de opening van zijn Sint Liudger kerk en zag zijn gelovigen toestromen. Elke zondag namen ze in aantal toe.

Kijk, daar had je zelfs de smid, met vrouw en dochter, die nu eindelijk het hoofd kwam buigen. Pater Innocentius groette hem vriendelijk, glimlachte naar diens vrouw en dochter..... en zijn zelfvoldaanheid was verdwenen als de winter voor de lentezon. Geoefend in de heilige ceremonieën van de kerk en in zelfbeheersing wist hij deze eredienst nog tot een aanvaardbaar einde te brengen. Echter op deze eerste zondag van de lente van het Jaar Onzes Heren 811 wist Innocentius dat hij niets meer was dan een mens, met menselijke gevoelens en menselijke verlangens. Tot overmaat van ramp bleken de smid en zijn gezin ook nog zeer trouwe bezoekers te zijn geworden. Elke eredienst weer werd hij geconfronteerd met de schoonheid, de lieflijkheid, de verlokkelijkheid van Sabine, de jonge dochter van de smid.

Zijn celibataire belofte waardig vocht Innocentius intens voor zijn onschuld. Hij kneep zelfs zijn ogen zo stijf dicht tijdens het reciteren, dat de goegemeente somtijds bang was, dat hij vol vervoering uit hun midden zou worden opgenomen en tijdens zijn leven al een plaats zou krijgen onder de zingende engelen in de hemel. Het was een verloren strijd. Innocentius droomde dag en nacht alleen nog maar van Sabine. Zijn roeping leed er onder, evenals zijn lichamelijke gesteldheid. Dorpsbewoners sloten al weddenschappen af over hoe snel hij deel zou worden van de hemelse engelen-schaar.

Op een kwade of goede dag werd Sabine ziek. Zij kreeg de hik. Niet een gewone hik. Neen, zeker niet! Zij kreeg een verschrikkelijke niet aan tijd gebonden hik. Zij hikte onder het wassen, onder

het eten, onder het drinken, tijdens het werken en zelfs in haar slaap. Haar ouders werden tot wanhoop gedreven.

Geneesheren en geneesvrouwen in verre omtrek werden tevergeefs geraadpleegd. Ten langen leste en ten einde raaden vroegen zij om een Godsoordeel. En Pater Innocentius kwam terstond. Hij prevelde zijn woorden, beroerde uiterst teder het geteisterde meisje, probeerde zich nog te bedwingen, maar gleed onafwendbaar, onherroepelijk af naar het kwaad...

“Oh, nee... Beste mensen, dit is verschrikkelijk”, sprak Pater Innocentius. “Dit is geen gewone hik, dit is een duivelse hik. Hiertegen helpt geen eenvoudig, menselijke handelen. Machten, groter dan ons zelf, hebben wij hiervoor nodig. Beste mensen, neemt uw dochter op en draagt

haar bij nieuwe maan oostwaarts tot aan het moeras en een eeuwenoude eikenboom. Laat haar daar achter en tegen de morgen zal zij zijn genezen.”

Toen deze woorden zich in het dorp verspreidden was het enige emotie die zij opwierpen troosteloos verdriet. De inwoners van deze streek stonden er om bekend, dat zij zeer bang in het donker waren. Samen met de kippen gingen zij 's avonds op stok. Nog nooit had iemand zich 's nachts buiten het dorp gewaagd, dan met volle maan, en ook dan slechts als hun vroegere heidense rituele hen daar toe dwongen. Wat bleef hen nog over dan de angst weg te spoelen met wanhoopstranen?

Doch uiteindelijk gaven de liefde voor hun eigen Sabine en het vertrouwen in hun Pater de dorpsbewoners genoeg moed om zingend en huilend en met in elke hand een fakkel Sabine te begeleiden naar haar eenzaam lot.

En Pater Innocentius? Hij liet het gehele dorp begaan. Hij trok zich terug achter het altaar in de kerk, hees zich in zijn mooiste gewaden, besproeide zich met geurig water, opende een luik naar een geheime gang, die nog nooit was ontdekt en haatte zich zelf (bijna). Eén van 's kerks grootste geheimen ging hij nu gebruiken ten eigen voordele. Tot het vorige najaar had hij zo nog keer op keer zich onzichtbaar, ondergronds naar de heidense eik kunnen haasten om daar als een 'deus ex machina' de kudde terug in de armen van de kerk te jagen. Pater Innocentius zweette. Zijn hart bonkte. Zijn ogen zagen troebel. Zijn gedachten waren als doorgekookte linzensoep. Sabine, ik kom er aan!

Als een klein grapje van de machten boven ons, als een liefhebbende tik op de billen ter correctie van ondeugend gedrag, waren de treden op de onderaardse trap nog bevroren en glad van de afgelopen winter. Geen lentewarmte had nog tot hier door kunnen dringen. Pater Innocentius gleed uit, verloor zijn evenwicht. Zijn toorts doofde uit op de grond. Met een ijselijke kreet stortte Pater Innocentius naar beneden. De lange gang vulde zich met de angstkreet, weerkaatste haar, versterkte haar.

En Sabine? Achter gelaten door haar dorpsgenoten probeerde zij hikkend en huilend de nacht door te komen. Plotseling ontsnapte een onmenselijke schreeuw aan de eikenboom. Zij schrok zo erg, dat.....

Een half uurtje later werden alle dorpsbewoners uit hun slaap, meditatie of gebeden opgeschrikt door de verheugde stem van Sabine. Ze was genezen. GENEZEN! Mensen stroomden naar

buiten. Er werd gelachen, gehuild, gezoend en geschreeuwd om de heilige Pater Innocentius.

In een dansende processie haastte men zich naar de kerk en bonsde op de deur. Pas een eeuwigheid later, naar het leek, kwam Pater Innocentius naar buiten, verfomfaaid, een bloedende wenkbrauw, blauwe plekken op een wang, gescheurde kleren. De menigte zweeg, verstomd.

Alles wat Pater Innocentius toen nog kon uitbrengen was een stamelend: de duivel had wel heel erg hard teruggevochten.

*- Vrij naar de voorstelling "Vrede zij met u, hetzij goedschiks, hetzij kwaadschiks"
- van, door en met Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet*

Marcel van der Pol

www.keridwen.nl